

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2014. gada 27. februārī *

Direktīva 2001/29/EK — Autortiesības un blakustiesības informācijas sabiedrībā — Jēdziens “izziņošana sabiedrībai” — Darbu izplatīšana SPA pakalpojumu sniegšanas iestādes istabās — Direktīvas noteikumu tiešā iedarbība — LESD 56. un 102. pants — Direktīva 2006/123/EK — Pakalpojumu sniegšanas brīvība — Konkurence — Ekskluzīvas autortiesību kolektīvā pārvaldījuma tiesības

Lietā C-351/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Krajský soud v Plzni* (Čehijas Republika) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 10. aprīlī un kas Tiesā registrēts 2012. gada 24. jūlijā, tiesvedībā

OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním o.s.

pret

Léčebné lázně Mariánské Lázně a.s.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], Tiesas priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda ceturtās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un A. Prehala [*A. Prechal*] (referente),

ģenerāladvokāte: E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs: M. Aleksejevs [*M. Alekseev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 26. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním o.s. vārdā – A. Klech un P. Vojíř, advokāti, kā arī T. Matějičný, pārstāvis,
- Léčebné lázně Mariánské Lázně a.s. vārdā – R. Šup, advokāt,
- Čehijas Republikas valdības vārdā – M. Smolek un J. Vlácil, pārstāvji,
- Vācijas valdības vārdā – T. Henze un J. Kemper, pārstāvji,
- Ungārijas valdības vārdā – M. Z. Fehér un K. Szíjjártó, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – čehu.

— Austrijas valdības vārdā – *A. Posch*, pārstāvis,
— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna, M. Drwięcki, D. Lutostańska* un *M. Szpunar*, pārstāvji,
— Eiropas Komisijas vārdā – *P. Ondrůšek, I. V. Rogalski* un *J. Samnadda*, pārstāvji,
noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2013. gada 14. novembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 10. lpp.) 3. un 5. pantu, Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/123/EK par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV L 376, 36. lpp.) 16. pantu, kā arī LESD 56. un 102. pantu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp OSA – *Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním o.s.* (turpmāk tekstā – “OSA”), muzikālu darbu autortiesību kolektīvā pārvaldījuma sabiedrību, un *Léčebné lázně Mariánské Lázně a.s.* (turpmāk tekstā – “Léčebné lázně”), sabiedrību, kas ir nevalstiska veselības aprūpes iestāde un kas nodrošina SPA pakalpojumus, par atlīdzības izmaksu par autortiesību izmantošanu, kas saistīta ar darbu izziņošanu, ko veic, izmantojot raidīšanu ar radio vai televīzijas pārraizi starpniecību, minētās iestādes istabās.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2001/29 preambulas 23. apsvērumā ir noteikts:
“Šai direktīvai būtu jāturpina saskaņot autora tiesības uz izziņošanu. Šīs tiesības būtu jāsaprot plašā nozīmē – kā tādas, kas attiecas uz visa veida izziņošanu sabiedrībai, kura nav klāt vietā, kur notikusi sākotnējā izziņošana. Šīm tiesībām būtu jāattiecas uz darba visa veida raidīšanu vai atkārtotu raidīšanu sabiedrībai, izmantojot vai neizmantojot vadus, tajā skaitā raidīšanu ēterā. Šīm tiesībām nebūtu jāattiecas uz citām darbībām”.
- 4 Direktīvas 2001/29 3. panta ar nosaukumu “Tiesības uz darbu izziņošanu un tiesības uz cita tiesību objekta publiskošanu” 1. punktā ir noteikts:
“Dalībvalstis autoriem piešķir ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu, izmantojot vadus vai neizmantojot tos, tajā skaitā savu darbu publiskošanu tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlēta laikā”.
- 5 Direktīvas 2001/29 5. pantā ar nosaukumu “Izņēmumi un ierobežojumi” ir paredzēts:
“[..]
2. Dalībvalstis var paredzēt izņēmumus vai ierobežojumus 2. pantā minētajām reproducēšanas tiesībām [ar nosaukumu – “Reproducēšanas tiesības”] šādos gadījumos:
[..]

e) sociālo iestāžu, piemēram, slimnīcu vai cietumu izdarītā raidījumu reproducēšana nekomerciālā nolūkā ar nosacījumu, ka tiesību subjekti saņem taisnīgu atlīdzību.

3. Dalībvalstis var paredzēt izņēmumus vai ierobežojumus 2. un 3. pantā paredzētajām tiesībām šādos gadījumos:

[..]

b) izmantošanai invalidu labā, kas ir tieši saistīta ar attiecīgo invaliditātes gadījumu un kas pēc rakstura ir nekomerciāla, ciktāl tas vajadzīgs attiecīgajā invaliditātes gadījumā;

[..]

5. Šī panta [2. un 3.] punktā paredzētos izņēmumus un ierobežojumus piemēro tikai dažos īpašos gadījumos, kas nav pretrunā ar darba vai cita tiesību objekta parasto izmantošanu un nepamatoti neskar tiesību subjekta likumīgās intereses.”

6 Direktīvas 2006/123 4. pantā ar nosaukumu “Definīcijas” ir paredzēts:

“Šajā direktīvā:

1) “pakalpojums” ir jebkāda pašnodarbināta saimnieciskā darbība, parasti par atlīdzību, kā minēts [LESD 57. pantā];

[..].”

7 Direktīvas 2006/123 16. panta ar nosaukumu “Pakalpojumu sniegšanas brīvība” 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis ievēro pakalpojumu sniedzēju tiesības sniegt pakalpojumus dalībvalstī, kas nav valsts, kurā tie veic uzņēmējdarbību.

[..]”

8 Saskaņā ar Direktīvas 2006/123 17. panta ar nosaukumu “Papildu atkāpes no pakalpojumu sniegšanas brīvības” noteikumiem:

“Šīs direktīvas 16. pantu nepiemēro:

[..]

11) autortiesībām, blakustiesībām [..].”

Čehijas Republikas tiesības

9 Saskaņā ar Autortiesību likuma Nr. 121/2000 (turpmāk tekstā – “Autortiesību likums”), redakcijā, kas bija spēkā laikposmā, par kuru ir strīds pamatlietā, 23. pantu darba raidīšana radio vai televīzijā nozīmē darba raidīšanu radio vai televīzijā, kas ir pieejama, izmantojot ierīces, kuras ir tehniski atbilstošas tam, lai uztvertu radio vai televīzijas raidījumu. Tomēr par šādu raidīšanu netiek uzskatīts tas, ka darbs tiek padarīts pieejams pacientiem laikā, kad viņiem tiek sniegta veselības aprūpe iestādēs, kas sniedz šādus pakalpojumus.

- 10 Autortiesību likuma 98. pantā ir noteikts, ka autortiesību kolektīvās pārvaldīšanas īstenošanu var veikt pēc atļaujas saņemšanas. Saskaņā ar šī panta 6. punkta c) apakšpunkta noteikumiem kompetentā ministrija var izsniegt šādu atļauju, ja nevienai citai personai jau nav piešķirta šī atļauja šo tiesību īstenošanai attiecībā uz konkrēto aizsargājamo objektu un, ciktāl tas attiecas uz darbu, atļauja izmantot šīs tiesības attiecībā uz šāda veida darbu.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 11 OSA pieprasa *Léčebné lázně* samaksāt 546 995 Čehijas kronas (CZK) un nokavējuma procentus par to, ka laikā, par kuru ir strīds – no 2008. gada 1. maija līdz 2009. gada 31. decembrim, lai gan ar OSA nebija noslēgts licences līgums, tās SPA ēkās esošajās istabās tika uzstādīts televīzijas un radio aprīkojums, tādējādi nodrošinot saviem pacientiem piekļuvi autoru darbiem, kurus pārvaldīja OSA. Saskaņā ar pēdējās minētās teikto Autortiesību likuma 23. pants, ciktāl tajā ir paredzēts izņēmums attiecībā uz veselības aprūpes iestāžu autortiesību maksu maksāšanu, ja tās nodrošina veselības aprūpi, ir pretrunā Direktīvai 2001/29.
- 12 *Léčebné lázně* apgalvo, ka tai ir piemērojams minētajā 23. pantā ietvertais izņēmums, un apstrīd apgalvojumu, saskaņā ar kuru šis noteikums ir pretrunā Direktīvai 2001/29. Tā piebilst, ka pat tad, ja tiktu konstatēta nesaderība, uz šo direktīvu nevar balstīties strīdā starp privātpersonām.
- 13 Turklāt *Léčebné lázně* apgalvo, ka OSA ļaunprātīgi izmanto savu monopolstāvokli tirgū, jo tās noteiktais maksu apmērs ir nesamērīgi augsts, salīdzinot ar maksām, ko par tāda paša veida darbu, kas ir aizsargāti ar autortiesībām, izmantošanu pieprasa ārvalstu autortiesību kolektīvā pārvaldījuma sabiedrības (turpmāk tekstā – “autortiesību aģentūras”) kaimiņvalstīs, un tādējādi tiek pasliktināts tās stāvoklis tirgū un spēja konkurēt ar SPA pakalpojumu sniedzējiem kaimiņvalstīs. Tās klienti bieži ir ārvalstnieki, un tā bieži uztver ārvalstu radio un televīzijas staciju signālus. Tā norādīja, ka tiek ierobežota pakalpojumu sniegšanas brīvība un ka tās interesēs būtu noslēgt licences līgumu ar citas dalībvalsts autortiesību aģentūru, kura pieprasa zemākas autortiesību [izmantošanas] maksas.
- 14 Šādos apstākļos *Krajský soud v Plzni* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai Direktīva [2001/29] ir jāinterpretē kā tāda, kas nozīmē, ka izņēmums, kas liedz izmaksāt atlīdzību autoriem par viņu darbu izziņošanu, kuru veic, izmantojot raidīšanu ar radio vai televīzijas pārraizi starpniecību pacientiem SPA pakalpojumu sniegšanas iestādes istabās, kas ir uzņēmējdarbības veids, ir pretrunā 3. un 5. pantam [, it īpaši tās] 5. panta 2. punkta e) apakšpunktam [...], 3. punkta b) apakšpunktam un [...] 5. punktam?
- 2) Vai šo direktīvas noteikumu saturs attiecībā uz iepriekš minēto darba izmantošanu ir pietiekami beznosacījumu un precīzs, lai autortiesību aģentūras [...] varētu uz to balstīties valsts tiesās strīdā starp privātpersonām, ja [dalīb]valsts nav pareizi transponējusi Direktīvu [2001/29] valsts tiesību aktos?
- 3) Vai [LESD] 56. pants un nākamie panti, kā arī [LESD] 102. pants vai attiecīgā gadījumā Direktīvas [2006/123] 16. pants ir jāinterpretē kā tādi, kas liedz tādu valsts tiesību aktu noteikumu piemērošanu, kas paredz, ka autortiesību kolektīvo pārvaldīšanu attiecīgajā [dalīb]valstī veic tikai viena (monopols) autortiesību aģentūra [...] un tādējādi liedz pakalpojumu saņēmējiem iespēju izvēlēties citas [...] [dalīb]valsts autortiesību aģentūru?”

Par mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu

- 15 Ar dokumentu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 16. decembrī, *Léčebné lázně* lūdza Tiesai noteikt “procesa organizatoriskos un pierādījumu savākšanas pasākumus”, kas ietver *Městský soud v Praze* 2013. gada 14. maija sprieduma iekļaušanu, un tā pievienoja minēto spriedumu attiecīgajam dokumentam. Ar pēdējo minēto dokumentu *Léčebné lázně* tāpat lūdza arī atkārtoti sākt mutvārdu procesu. Šis lūgums ir pamatots ar to, ka minētais spriedums ir saistīts ar trešo iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu, kā arī ar to, ka saskaņā ar *Léčebné lázně* teikto ģenerāladvokātes secinājumu 28. un 29. punktā ir ietverti kļūdaini apgalvojumi.
- 16 Ņemot vērā minētā lūguma saturu, tas šajā procesa posmā ir jāuzskata par lūgumu par mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu Tiesas Reglamenta 83. panta izpratnē.
- 17 Saskaņā ar šo noteikumu Tiesa jebkurā brīdī, uzklausījusi ģenerāladvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu, it īpaši, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas iesniedz ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu, vai arī ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz argumentu, kuru lietas dalībnieki vai Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētās ieinteresētās personas nav apspriedušas.
- 18 Vispirms saistībā ar minēto ir jānorāda, ka pirmo iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu, uz ko attiecas ģenerāladvokātes secinājumu 28. un 29. punkts, ieinteresētās personas plaši apsprieda Tiesā. Šādos apstākļos Tiesa uzskata, ka tai ir visi nepieciešamie elementi, lai atbildētu uz šo jautājumu.
- 19 Tālāk attiecībā uz *Městský soud v Praze* pasludināto nolēmumu ir jānorāda, ka to nevar uzskatīt par tādu, kas rada jaunu faktu, kuram var būt izšķiroša ietekme uz atbildi, ko Tiesa sniegs uz trešo iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu.
- 20 Visbeidzot šo lietu netiek prasīts izskatīt, pamatojoties uz argumentu, kas Tiesā netika apspriests.
- 21 Līdz ar to, uzklausot ģenerāladvokāti, lūgums atkārtoti sākt mutvārdu procesu ir jānoraida.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 22 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, ar kuru tiek noteikts izņēmums, saskaņā ar ko autoriem tiek liegts atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu, ko veic SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde, kas ir uzņēmējdarbības veids, izmantojot raidīšanu ar radio vai televīzijas pārraīžu starpniecību šīs iestādes pacientiem viņu istabās. Turklāt tā jautā, vai šīs direktīvas 5. panta 2. punkta e) apakšpunkts, 3. punkta b) apakšpunkts un 5. punkts ir tādi, kas var ietekmēt minētā pirmā noteikuma interpretāciju attiecīgajā kontekstā.
- 23 Saistībā ar minēto ir jāatgādina, ka Direktīvas 2001/29 galvenais mērķis ir ieviest augstu autoru aizsardzības līmeni, kas tiem ļautu saņemt atbilstīgu atlīdzību par to darbu izmantošanu, tostarp izziņošanas sabiedrībai gadījumā. No minētā izriet, ka šīs direktīvas 3. panta 1. punktā ietvertais jēdziens “izziņošana sabiedrībai”, kā tas ir skaidri noteikts šīs direktīvas preambulas 23. apsvērumā, ir jāsaprot plašā nozīmē (2013. gada 7. marta spriedums lietā C-607/11 *ITV Broadcasting* u.c., 20. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 24 Kā to pamatoti ir norādījusi OSA, Čehijas Republikas valdība un Eiropas Komisija, ir jāuzskata, ka “izziņošana sabiedrībai” Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē pastāv, ja tādas SPA pakalpojumu sniegšanas iestādes īpašnieks kā pamatlīdētājs apskatītā saviem klientiem ļauj ar televizoru vai radio uztvērēju palīdzību piekļūt pārraidītiem darbiem, tās istabās izplatot uztverto signālu, kas ietver aizsargātos darbus.
- 25 Tādējādi vispirms ir jānorāda, ka jēdziens “izziņošana” ir jāsaprot kā tāds, kas attiecas uz jebkādu aizsargāto darbu pārraidīšanu, neatkarīgi no izmantotā līdzekļa vai tehnoloģiskā procesa (2011. gada 4. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-403/08 un C-429/08 *Football Association Premier League* u.c., Krājums, I-9083. lpp., 193. punkts).
- 26 Tādējādi SPA pakalpojumu sniegšanas iestādes īpašnieks veic izziņošanu brīdī, ja viņš apzināti pārraida aizsargātos darbus, ar nodomu izplatot signālu ar televīzijas vai radio uztvērēju starpniecību attiecīgās iestādes pacientu istabās (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Football Association Premier League* u.c., 196. punkts, kā arī 2012. gada 15. marta spriedumu lietā C-162/10 *Phonographic Performance (Ireland)*, 40. punkts).
- 27 Turklāt ir jāatgādina, ka Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punktā minētais jēdziens “sabiedrība” nozīmē nenoteiktu potenciālo saņēmēju skaitu un turklāt paredz diezgan lielu personu skaitu (iepriekš minētais spriedums lietā *ITV Broadcasting* u.c., 32. punkts).
- 28 Attiecībā konkrēti uz šo pēdējo minēto kritēriju ir jāņem vērā kumulatīvās sekas, kas rodas, padarot darbus pieejamus potenciālajiem saņēmējiem. Šajā ziņā īpaši nozīmīgi ir zināt to personu skaitu, kurām paralēli un secīgi tiek darīts pieejams viens un tas pats darbs (2006. gada 7. decembra spriedums lietā C-306/05 *SGAE*, Krājums, I-11519. lpp., 39. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *ITV Broadcasting* u.c., 33. punkts).
- 29 Kā ģenerālvokāte ir norādījusi savu secinājumu 28. punktā, SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde visdrīzāk izmitinās gan vienlaicīgi, gan secīgi nenoteiktu, bet salīdzinoši lielu skaitu cilvēku, kas var uztvert pārraides savās istabās.
- 30 Pretēji *Léčebné lázně* apgalvotajam, tas apstāklis vien, ka SPA pakalpojumu sniegšanas iestādes pacienti parasti tajā tiek izmitināti ilgāku laiku nekā viesnīcas klienti, nav tāds, kas varētu padarīt par nederīgu šo secinājumu, jo, ņemot vērā kumulatīvās sekas, kas rodas, padarot darbus pieejamus šiem pacientiem, tas joprojām attieksies uz diezgan lielu personu skaitu.
- 31 Tāpat ir jānorāda, ka, lai uz darba raidīšanu attiektos jēdziens “izziņošana sabiedrībai” Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē, raidītajam darbam ir jātiek pārraidītam jaunai sabiedrībai, proti, sabiedrībai, kuru aizsargāto darbu autori nav ņēmuši vērā, atļaujot to izmantošanu ar sākotnējo izziņošanu sabiedrībai (iepriekš minētais spriedums lietā *Football Association Premier League* u.c., 197. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 32 Tādējādi tāpat kā viesnīcas klienti SPA pakalpojumu sniegšanas iestādes pacienti ir šāda jauna sabiedrība. Tā SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde ir iestāde, kas, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas, iejaucas, lai nodrošinātu saviem pacientiem piekļuvi aizsargātiem darbiem. Ja šāda darbība netiktu veikta, šie pacienti principā nevarētu skatīties pārraidīto darbu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *SGAE*, 41. un 42. punkts).
- 33 No minētā izriet, ka tādas SPA pakalpojumu sniegšanas iestādes kā pamatlīdētājs aplūkotā veikta aizsargātu darbu izziņošana, ar nodomu izplatot signālu ar televīzijas vai radio uztvērēju starpniecību attiecīgās iestādes pacientu istabās, ir “izziņošana sabiedrībai” Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē.

- 34 Šādu interpretāciju neapdraud *Léčebné lázně* paustais arguments, ka tādai izziņošanai kā pamatlietā apskatītā piemīt tās pašas īpašības kā aizsargātu darbu izziņošanai, ko ir veicis zobārsts savā zobārstniecības kabinetā un par ko Tiesa ir lēmusi savā 2012. gada 15. marta spriedumā lietā C-135/10 *SCF*, ka tā neietilpst jēdzienā “izziņošana sabiedrībai” Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē.
- 35 Saistībā ar minēto ir pietiekami norādīt, ka principi, kas izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *SCF*, nav piemērojami izskatāmajā lietā, jo tā attiecas nevis uz Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punktā paredzētajām autortiesībām, bet gan uz izpildītāju vai skaņu ierakstu producentu kompensējoša rakstura tiesībām, kas ir paredzētas Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvas 92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV L 346, 61. lpp.), 8. panta 2. punktā.
- 36 Tā kā tāda aizsargāto darbu izziņošana kā pamatlietā izskatāmā ir “izziņošana sabiedrībai” Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē, valsts tiesību aktos, kā tas izriet arī no attiecīgā noteikuma formulējuma, ir jāparedz ekskluzīvas tiesības autoriem atļaut vai aizliegt tās veikšanu, ja vien uz pēdējo minēto neattiecas Direktīvā 2001/29 noteikts izņēmums vai ierobežojums.
- 37 Saistībā ar minēto īpaši ir jāizvērtē, vai minētās direktīvas 5. panta 2. punkta e) apakšpunkts, 3. punkta b) apakšpunkts un 5. punkts, uz kuriem īpaši atsaucas iesniedzējtiesa, var pamatot šādu izņēmumu vai ierobežojumu.
- 38 Vispirms attiecībā uz Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta e) apakšpunktu ir jānorāda, ka tas izriet arī no apakšpunkta formulējuma, ka tas attiecas tikai uz izņēmumu vai ierobežojumu paredzēšanu šīs direktīvas 2. pantā minētajām reproducēšanas tiesībām. Tādējādi izņēmumu vai ierobežojumu nedrīkst balstīt uz ekskluzīvām tiesībām autoriem atļaut vai aizliegt jebkādu savu darbu izziņošanu sabiedrībai, kas paredzēta šīs pašas direktīvas 3. panta 1. punktā.
- 39 Turklāt saistībā ar to, kas attiecas uz Direktīvas 2001/29 5. panta 3. punkta b) apakšpunktu, ar tā noteikumiem dalībvalstīm tiek ļauts paredzēt izņēmumu vai ierobežojumu tās 3. pantā paredzētajām tiesībām, ja runa ir par izmantošanu invalīdu labā, kas ir tieši saistīta ar attiecīgo invaliditātes gadījumu un kas pēc rakstura ir nekomerciāla, ciktāl tas vajadzīgs attiecīgajā invaliditātes gadījumā. Tādējādi nekas Tiesai iesniegtajos lietas materiālos neļauj uzskatīt, ka šajā pirmajā noteikumā paredzētais nosacījumu kopums pastāv tādā lietā kā pamatlieta.
- 40 Visbeidzot, runājot par Direktīvas 2001/29 5. panta 5. punktu, ir jānorāda, ka tajā nav paredzēti izņēmumi vai ierobežojumi, ko dalībvalstis var paredzēt konkrētajām, proti, šīs direktīvas 3. panta 1. punktā paredzētajām, tiesībām, bet tajā ir tikai precizēta izņēmumu un ierobežojumu, kas paredzēti pirms šī pirmā noteikuma esošajos punktos, piemērošanas joma.
- 41 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, ar kuru tiek noteikts izņēmums, saskaņā ar ko autoriem tiek liegts atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu, ko veic SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde, kas ir uzņēmējdarbības veids, izmantojot raidīšanu ar radio vai televīzijas pārraīžu starpniecību šīs iestādes pacientiem viņu istabās. Šīs direktīvas 5. panta 2. punkta e) apakšpunkts, 3. punkta b) apakšpunkts un 5. punkts nav tādi, kas var ietekmēt šo interpretāciju.

Par otro jautājumu

- 42 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka uz to var balstīties autortiesību aģentūra strīdā starp privātpersonām, lai nepiemērotu šim noteikumam pretrunā esošu dalībvalsts tiesisko regulējumu.

- 43 Saistībā ar minēto ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai pat skaidra, precīza un beznosacījumu direktīvas norma, kuras mērķis ir privātpersonām piešķirt tiesības vai noteikt pienākumus, nav piemērojama pati par sevi strīdā tikai starp privātpersonām (2014. gada 15. janvāra spriedums lietā C-176/12 *Association de médiation sociale*, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 44 Tomēr Tiesa nosprieda, ka valsts tiesai, kura iztiesā lietu tikai starp privātpersonām, līdzko tai ir jāpiemēro valsts tiesību normas, ir jāņem vērā valsts tiesību normu kopums un tas ir jāinterpretē, cik vien tas ir iespējams, direktīvas teksta un mērķa kontekstā, lai rastu risinājumu, kas atbilst direktīvas mērķim (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Association de médiation sociale*, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 45 Tomēr Tiesa precizēja, ka šim principam, ka valsts tiesības ir jāinterpretē atbilstoši, ir noteiktas robežas. Tādējādi valsts tiesas pienākuma ņemt vērā direktīvas saturu, interpretējot un piemērojot attiecīgās valsts tiesību normas, robežas nosaka vispārējie tiesību principi, un minētais pienākums nevar būt pamats valsts tiesību *contra legem* interpretācijai (iepriekš minētais spriedums lietā *Association de médiation sociale*, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 46 Turklāt, tā kā, atsaucoties uz 1990. gada 12. jūlija spriedumu lietā C-188/89 *Foster u.c. (Recueil, I-3313. lpp.)*, iesniedzējtiesa sava otrā jautājuma apsvērumu ietvaros uzdod jautājumu par tādas autortiesību aģentūras kā OSA patieso būtību, ir jāpiebilst, ka šāda autortiesību aģentūra arī nevar atsaukties uz Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punktu, lai nepiemērotu šim noteikumam pretrunā esošu dalībvalsts tiesisko regulējumu, ja šī pati aģentūra ir jāuzskata par valsts iestādi.
- 47 Tādējādi, ja šāds būtu konkrētais gadījums, situācija apstākļos, kādi ir pamatlietā izskatāmie, nebūtu tāda pati kā privātpersonai, kas atsaucas uz direktīvas normas tiešu iedarbību, vēršoties pret dalībvalsti, bet gan pretēja. Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru direktīva pati par sevi nevar radīt pienākumus attiecībā uz privātpersonām un līdz ar to uz to nevar atsaukties, vēršoties pret privātpersonām (2012. gada 24. janvāra spriedums lietā C-282/10 *Dominguez*, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 48 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka uz to nevar balstīties autortiesību aģentūra strīdā starp privātpersonām, lai nepiemērotu šim noteikumam pretrunā esošu dalībvalsts tiesisko regulējumu. Valsts tiesai, kura iztiesā šādu lietu, tomēr ir pienākums interpretēt minēto regulējumu, cik vien tas ir iespējams, šī noteikuma teksta un mērķa kontekstā, lai rastu risinājumu, kas atbilst tās mērķim.

Par trešo jautājumu

Par pieņemamību

- 49 OSA, kā arī Čehijas Republikas un Austrijas valdības izsaka šaubas par trešā jautājuma pieņemamību. Patiesi, no iesniedzējtiesas lēmuma neizriet, ka *Léčebné lázně* būtu centusies noslēgt līgumu ar citā dalībvalstī dibinātu autortiesību aģentūru. Tāpat arī atbilde uz trešo jautājumu nekādi neietekmēs strīda atrisinājumu pamatlietā. Neatkarīgi no tā, kāda būs šī atbilde, tā neatbrīvos *Léčebné lázně* no pienākuma izmaksāt OSA strīdīgo kompensāciju.
- 50 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka valsts tiesas iesniegto lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu var atzīt par nepieņemamu tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saistības ar pamattiesvedības faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesas rīcībā nav faktisko un tiesisko elementu, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (it īpaši skat. 2012. gada 29. marta spriedumu lietā C-500/10 *Belvedere Costruzioni*, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 51 Bet no iesniegtā lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *Léčebné lázně* atsaucas uz normām, kas ir norādītas trešajā iesniedzējtiesas uzdotajā jautājumā, lai iebilstu pret to, ka OSA noteiktais maksu apmērs ir nesamērīgi augsts, salīdzinot ar maksām, ko pieprasa ārvalstu autortiesību aģentūras kaimiņvalstīs.
- 52 Šādos apstākļos nav acīmredzams, ka trešajam jautājumam nebūtu nekāda sakara ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai priekšmetu vai ka problēma būtu hipotētiska.
- 53 Tādējādi trešais jautājums ir pieņemams.

Par lietas būtību

- 54 Ar savu trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2006/123 16. pants, kā arī LESD 56. pants un/vai 102. pants ir jāinterpretē kā tādi, kuriem pretrunā ir tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā izskatītais, kas paredz, ka noteiktu aizsargātu darbu autortiesību kolektīvo pārvaldīšanu attiecīgās dalībvalsts teritorijā veic tikai viena autortiesību aģentūra un tādējādi liedz šo darbu lietotājiem, kā pamatlietā apskatītā SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde, iespēju izmantot pakalpojumus, ko nodrošina citas dalībvalsts autortiesību aģentūra.
- 55 OSA apstrīd, ka konkrētais regulējums liedz tādām aizsargāto darbu lietotājam, kā pamatlietā apskatītā SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde, iespēju izmantot pakalpojumus, ko nodrošina citas dalībvalsts autortiesību aģentūra.
- 56 Tomēr Tiesai saistībā ar minēto nav jāpieņem nolēmums. Patiesi, uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa ir uzdevusi pašas noteiktajos tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu ietvaros un kuru precizitāte Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības pieņēmums (2010. gada 22. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-188/10 un C-189/10 *Melki un Abdeli*, Krājums, I-5667. lpp., 27. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

– Ievada apsvērumi

- 57 Tā kā gan Direktīvas 2006/123 16. pants, gan LESD 56. un nākamie panti attiecas uz pakalpojumu sniegšanas brīvību, ir jāpārbauda, vai autortiesību aģentūru OSA var uzskatīt par tādu, kas sniedz pakalpojumu aizsargāto darbu lietotājam, kā pamatlietā apskatītā SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde. Gan OSA, gan valdības, kas iesniegušas apsvērumus Tiesai, uzskata ka šajā gadījumā tā tas nav.
- 58 Saistībā ar minēto ir jānorāda, kā tas izriet no Direktīvas 2006/123 4. panta 1. punkta, ka šajā direktīvā paredzētais jēdziens “pakalpojums” saskan ar LESD 57. pantā paredzēto.
- 59 Tomēr autortiesību aģentūru darbībām ir piemērojams LESD 56. un nākamie panti, kas attiecas uz pakalpojumu sniegšanas brīvību (šajā ziņā skat. 1979. gada 25. oktobra spriedumu lietā 22/79 *Greenwich Film Production, Recueil*, 3275. lpp., 12. punkts; 1983. gada 2. marta spriedumu lietā 7/82 *GVL/Komisija, Recueil*, 483. lpp., 38. punkts, kā arī 1993. gada 20. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-92/92 un C-326/92 *Phil Collins u.c., Recueil*, I-5145. lpp., 24. punkts).
- 60 Tā tas ir ne tikai saistībā ar attiecībām starp autortiesību aģentūru un autortiesību īpašnieku, kā tas izriet arī no šī sprieduma iepriekšējā punktā minētās judikatūras, bet arī saistībā ar attiecībām starp tādu autortiesību aģentūru kā OSA un aizsargātu darbu lietotāju kā pamatlietā apskatītā SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde.
- 61 Tādējādi šāda autortiesību aģentūra konkrētajam lietotājam atvieglo iespēju iegūt atļauju lietot aizsargātos darbus un nodrošina, ka tiek veikti maksājumi, kas viņam jāmaksā autortiesību īpašniekiem, tādējādi tā ir jāuzskata par tādu, kas sniedz pakalpojumu arī šim pašam lietotājam.

62 Turklāt saistībā ar minēto maza nozīme ir tam, kā to pareizi ir norādījusi Komisija, ka šī autortiesību aģentūra par minēto pakalpojumu saņem atalgojumu no autortiesību īpašnieka vai aizsargāto darbu lietotāja. Tādējādi ar LESD 57. pantu netiek pieprasīts, lai par sniegto pakalpojumu maksātu tie, kas to izmanto (1988. gada 26. aprīļa spriedums lietā 352/85 *Bond van Adverteerders* u.c., *Recueil*, 2085. lpp., 16. punkts).

63 No minētā izriet, ka tāda autortiesību aģentūra kā OSA ir jāuzskata par tādu, kas sniedz aizsargāto darbu lietotājam, kā pamatlietā apskatītā SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde, “pakalpojumu” gan Direktīvas 2006/123 4. panta 1. punkta izpratnē, gan LESD 57. panta izpratnē.

– Par Direktīvas 2006/123 16. panta interpretāciju

64 Attiecībā uz jautājumu par to, vai Direktīvas 2006/123 16. pants ir piemērojams šādam pakalpojumam, vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar šīs direktīvas 17. panta 11. punktu šīs direktīvas 16. pantu nepiemēro autortiesībām un blakustiesībām.

65 Kā to ir norādījusi ģenerāladvokāte savu secinājumu 64. punktā, ciktāl tikai pakalpojumi var tikt izslēgti no Direktīvas 2006/123 16. panta piemērošanas jomas, šīs direktīvas 17. panta 11. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas izslēdz šī sprieduma 63. punktā minēto pakalpojumu, kas attiecas uz autortiesībām, no šī pirmā minētā noteikuma piemērošanas jomas.

66 No minētā izriet, ka, tā kā Direktīvas 2006/123 16. pants nav piemērojams, tam pretrunā nav pamatlietā apskatītais tiesiskais regulējums.

– Par LESD 56. panta interpretāciju

67 Kā tas izriet arī no iesniedzējtiesas lēmuma, tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā izskatāmais tādi SPA pakalpojumu sniegšanas iestādei kā pamatlietā apskatītā var liegt iespēju kā aizsargātu darbu izmantotājam izmantot pakalpojumus, ko nodrošina citas dalībvalsts autortiesību aģentūra.

68 Šādam pakalpojumam, kuram piemīt pārrobežu aspekts, ir piemērojams LESD 56. pants (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bond van Adverteerders* u.c., 15. punkts).

69 Turklāt tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā izskatītais, kas faktiski liedz šāda pakalpojuma sniegšanu, rada pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Football Association Premier League* u.c., 85. punkts).

70 Šādu ierobežojumu nevar attaisnot, ja tas neatbilst primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, negarantē izvirzītā vispārējo interešu mērķa sasniegšanu un pārsniedz tā sasniegšanai nepieciešamo (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Football Association Premier League* u.c., 93. punkts).

71 Kā to pareizi ir norādījusi OSA, valdības, kas ir iesniegušas savus apsvērumus Tiesā, kā arī Komisija, intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzība ir šāds primārs vispārējo interešu apsvērums (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Football Association Premier League* u.c., minēts iepriekš, 94. punkts un tajā minēta judikatūra).

72 Turklāt tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā izskatāmais, kas paredz, ka noteiktu aizsargātu darbu autortiesību pārvaldīšanu attiecīgās dalībvalsts teritorijā, veic tikai viena autortiesību aģentūra kā OSA, ir jāuzskata par tādu, kurš var nodrošināt intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzību, ciktāl tas ir tāds, kas ļauj veikt atbilstošu šo tiesību pārvaldību, kā arī šo tiesību ievērošanas efektīvu uzraudzību tās teritorijā.

- 73 Attiecībā uz jautājumu, vai šāds tiesiskais regulējums nepārsniedz to, kas ir nepieciešams intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzības mērķa sasniegšanai, ir jānorāda, kā tas izriet arī no Tiesai iesniegtajiem apsvērumiem, ka tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā izskatāmais iekļaujas autortiesību teritoriālas aizsardzības kontekstā, kas ietver arī savstarpējās pārstāvniecības līgumus.
- 74 Ar šiem līgumiem, kas ir noslēgti autortiesību aģentūru starpā, tās savstarpēji nodod tiesības teritorijās, par kurām tās ir atbildīgas, piešķirt atļaujas, kas ir nepieciešamas citu aģentūru biedru ar autortiesībām aizsargātu darbu visa veida publiskai izpildīšanai, un paredzēt atsevišķus nosacījumus šo atļauju saņemšanai saskaņā ar attiecīgajā teritorijā piemērojamām tiesību normām (šajā ziņā skat. 1989. gada 13. jūlija spriedumu lietā 395/87 *Tournier, Recueil*, 2521. lpp., 17. punkts, kā arī spriedumu apvienotajās lietās 110/88, 241/88 un 242/88 *Lucazeau u.c., Recueil*, 2811. lpp., 11. punkts).
- 75 Saistībā ar minēto Tiesa jau ir lēmusi, ka savstarpējās pārstāvības līgumi autortiesību aģentūru starpā ir paredzēti it īpaši, lai sava repertuāra aizsardzības nolūkā citā valstī balstītos uz autortiesību aģentūras veidotu organizāciju, kas tur veic savu darbību, bez pienākuma ieguldīt šajā organizācijā savus līgumus ar lietotājiem un savas pārbaudes uz vietas (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Tournier*, 19. punkts, kā arī lietā *Lucazeau u.c.*, 13. punkts).
- 76 No tiesai iesniegtajiem apsvērumiem attiecībā uz tādu izziņošanu kā pamatlietā izskatāmā nav redzams, ka Savienības tiesībās, kādas tās ir šobrīd, pastāvētu cits veids, kas ļautu sasniegt tādu pašu autortiesību aizsardzības līmeni kā tas, kas ir balstīts uz aizsardzību un šo tiesību teritoriālu uzraudzību, kuras ietvaros ietilpst tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā izskatāmais.
- 77 Attiecībā uz minēto debates Tiesā uzskatāmi parādīja, ka tas, ka tādos apstākļos kā pamatlietā izskatītie aizsargāto darbu lietotājam tiek atļauts brīvi izvēlēties jebkuru Savienības autortiesību aģentūru, lai iegūtu atļauju lietot aizsargātos darbus un veiktu maksājumus, kas tam jāveic, ņemot vērā pašreiz spēkā esošās Savienības tiesības, rada būtiskas uzraudzības problēmas attiecībā uz šo darbu lietošanu un attiecīgo maksājumu veikšanu.
- 78 Šādos apstākļos nevar uzskatīt, ka tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā apskatītais, tā kā tas liedz tādām aizsargāto darbu lietotājam kā pamatlietā apskatītā SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde iespēju izmantot pakalpojumus, ko nodrošina citas dalībvalsts autortiesību aģentūra, pārsniedz to, kas ir nepieciešams autortiesību aizsardzības mērķa sasniegšanai.
- 79 Ņemot vērā iepriekš minēto, LESD 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecīgais tiesiskais regulējums nav tam pretrunā.

– Par LESD 102. panta interpretāciju

- 80 Pakārtoti ir jānorāda, pirmkārt, ka tāda autortiesību aģentūra kā OSA ir uzņēmums, kuram ir piemērojams LESD 102. pants (šajā ziņā skat. 1974. gada 21. marta spriedumu lietā 127/73 *BTR un Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs*, saukta “BTR II”, *Recueil*, 313. lpp., 6. un 7. punkts).
- 81 Otrkārt, LESD 106. panta 2. punkts, kurā ir ietverti konkrēti noteikumi, kas ir piemērojami uzņēmumiem, kuriem ir uzdots pārvaldīt pakalpojumus ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, nav šķērslis LESD 102. panta piemērošanai tādai autortiesību aģentūrai kā OSA. Tādējādi šāda autortiesību aģentūra, kam valsts nav noteikusi uzdevumu un kas nodrošina privāto interešu aizsardzību, kaut arī runa ir par ar likumu aizsargātām intelektuālā īpašuma tiesībām, nav tāda, kurai būtu piemērojams pirmais minētais noteikums (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *BRT II*, 23. punkts, un lietā *GVL/Komisija*, 32. punkts).

- 82 Turpretī uz tādu tiesisko regulējumu kā pamatlietā izskatāmais var attiekties LESD 106. panta 1. punkts. Tādējādi ar šādu regulējumu tādai autortiesību aģentūrai kā OSA piešķir ekskluzīvas tiesības attiecībā uz noteiktas kategorijas aizsargātu darbu autortiesību pārvaldību konkrētās dalībvalsts teritorijā, tādējādi liedzot citiem uzņēmumiem īstenot šo saimniecisko darbību šajā pašā teritorijā (šajā ziņā skat. 2001. gada 25. oktobra spriedumu lietā C-475/99 *Ambulanz Glöckner, Recueil*, I-8089. lpp., 24. punkts).
- 83 Attiecībā uz LESD 102. panta interpretāciju šajā kontekstā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru dominējoša stāvokļa radīšana, piešķirot ekskluzīvas tiesības LESD 106. panta 1. punkta izpratnē, pati par sevi vēl nav pretrunā pirmajam minētajam pantam. Dalībvalsts pārkāpj šajos divos noteikumos paredzētos aizliegumus tikai tad, ja attiecīgais uzņēmums, vienkārši īstenojot tam piešķirtās ekskluzīvas tiesības, sāk ļaunprātīgi izmantot savu dominējošu stāvokli vai ja šīs tiesības var radīt situāciju, kad šis uzņēmums sāktu to ļaunprātīgi izmantot (2011. gada 3. marta spriedums lietā C-437/09 *AG2R Prévoyance, Recueil*, I-973. lpp., 68. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 84 Tāpēc tas vien, ka dalībvalsts tādai autortiesību aģentūrai kā OSA piešķir monopoltiesības attiecībā uz noteiktas kategorijas aizsargātu darbu autortiesību pārvaldību konkrētās dalībvalsts teritorijā, pats par sevi nav pretrunā LESD 102. pantam.
- 85 Tomēr, kā tas izriet arī no iesniedzējtiesas lēmuma, trešā jautājuma mērķis ir ļaut iesniedzējtiesai lemt par *Léčebné lázně* pamatlietā pausto argumentu, saskaņā ar kuru OSA noteiktais maksu apmērs ir nesamērīgi augsts, salīdzinot ar maksām, ko pieprasa autortiesību aģentūras kaimiņvalstīs.
- 86 Saistībā ar minēto ir jāsecina, ka tāda autortiesību aģentūra kā OSA, kurai ir monopoltiesības attiecībā uz noteiktas kategorijas aizsargātu darbu autortiesību pārvaldību dalībvalsts teritorijā, dominē būtiskā iekšējā tirgus daļā LESD 102. panta izpratnē (šajā ziņā skat. 2008. gada 11. decembra spriedumu lietā C-52/07 *Kanal 5* un *TV 4*, Krājums, I-9275. lpp., 22. punkts).
- 87 Un tomēr, ja izrādītos, ka šāda autortiesību aģentūra piemēro maksas par tās sniegtajiem pakalpojumiem, kas ir ievērojami augstākas nekā citās dalībvalstīs piemērotās, un ar nosacījumu, ka maksu apmēra salīdzinājums ir ticis veikts, piemērojot saskaņotu pamatu, šāda starpība ir jāuzskata par tādu, kas norāda uz dominējoša stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu LESD 102. panta izpratnē. Šajā situācijā konkrētajai autortiesību aģentūrai ir jāpamato attiecīgā starpība, balstoties uz objektīvām atšķirībām starp stāvokli konkrētajā dalībvalstī un to, kāds tas ir visās pārējās dalībvalstīs (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Tournier* 38. punkts, kā arī lietā *Lucazeau* u.c. 25. punkts).
- 88 Tāpat arī šāda ļaunprātīga izmantošana varētu būt gadījumā, kad tiek piemērotas pārlietu augstas cenas, bez pamatotas saiknes ar sniegtā pakalpojuma saimniecisko vērtību (iepriekš minētais spriedums lietā *Kanal 5* un *TV 4*, 28. punkts).
- 89 Turklāt, ja šāda ļaunprātīga izmantošana eksistētu un ja to būtu radījis šai autortiesību aģentūrai piemērojamais tiesiskais regulējums, šis regulējums, kā tas izriet arī no šī sprieduma 83. punktā minētās judikatūras, būtu pretrunā LESD 102. pantam un 106. panta 1. punktam.
- 90 Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai tāda situācija konkrētajā gadījumā ir pamatlietā izskatāmā.
- 91 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2006/123 16. pants, kā arī LESD 56. pants un 102. pants ir jāinterpretē kā tādi, kuriem pretrunā nav tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā izskatītais, kas paredz, ka noteiktu aizsargātu darbu autortiesību kolektīvo pārvaldīšanu attiecīgās dalībvalsts teritorijā veic tikai viena autortiesību aģentūra un tādējādi liedz tādiem šo darbu lietotājiem kā pamatlietā apskatītā SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde iespēju izmantot pakalpojumus, ko nodrošina citas dalībvalsts autortiesību aģentūra.

- 92 Tomēr LESD 102. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka par tādu, kas norāda uz dominējoša stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, ir jāuzskata fakts, ka pirmā minētā autortiesību aģentūra piemēro maksas par tās sniegtajiem pakalpojumiem, kas ir ievērojami augstākas nekā citās dalībvalstīs piemērotās, ar nosacījumu, ka maksu apmēra salīdzinājums ir ticis veikts, piemērojot saskaņotu pamatu, vai tas, ka tiek piemērotas pārlietu augstas cenas bez pamatotas saiknes ar sniegtā pakalpojuma saimniecisko vērtību.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 93 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, ar kuru tiek noteikts izņēmums, saskaņā ar ko autoriem tiek liegts atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu, ko veic SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde, kas ir uzņēmējdarbības veids, izmantojot raidīšanu ar radio vai televīzijas pārraīžu starpniecību šīs iestādes pacientiem viņu istabās. Šīs direktīvas 5. panta 2. punkta e) apakšpunkts, 3. punkta b) apakšpunkts un 5. punkts nav tādi, kas var ietekmēt minētā pirmā noteikuma interpretāciju;
- 2) Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka uz to nevar balstīties kolektīva autortiesību pārvaldības aģentūra strīdā starp privātpersonām, lai nepiemērotu šim noteikumam pretrunā esošu dalībvalsts tiesisko regulējumu. Valsts tiesai, kura iztiesā šādu lietu, tomēr ir pienākums interpretēt minēto tiesisko regulējumu, cik vien tas ir iespējams, šī noteikuma teksta un mērķa kontekstā, lai rastu risinājumu, kas atbilst tās mērķim;
- 3) Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/123/EK par pakalpojumiem iekšējā tirgū 16. pants, kā arī LESD 56. un 102. pants ir jāinterpretē kā tādi, kuriem pretrunā nav tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā izskatītais, kas paredz, ka noteiktu aizsargātu darbu autortiesību kolektīvo pārvaldīšanu attiecīgās dalībvalsts teritorijā veic tikai viena autortiesību kolektīvās pārvaldības aģentūra un tādējādi liedz tādiem šo darbu lietotājiem kā pamatlietā apskatītā SPA pakalpojumu sniegšanas iestāde iespēju izmantot pakalpojumus, ko nodrošina citas dalībvalsts autortiesību aģentūra.

Tomēr LESD 102. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka par tādu, kas norāda uz dominējoša stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, ir jāuzskata fakts, ka pirmā minētā autortiesību kolektīvās pārvaldības aģentūra piemēro maksas par tās sniegtajiem pakalpojumiem, kas ir ievērojami augstākas nekā citās dalībvalstīs piemērotās, ar nosacījumu, ka maksu apmēra salīdzinājums ir ticis veikts, piemērojot saskaņotu pamatu, vai tas, ka tiek piemērotas pārlietu augstas cenas bez pamatotas saiknes ar sniegtā pakalpojuma saimniecisko vērtību.

[Paraksti]